

[Tastesen.]

være en mulighed for fysisk og psykisk behandling, der gør de pågældende modstandsdygtige, når de sluses tilbage til samfundet igen.

En særlig gruppe udgør de unge mellem 15 og 18 år. Socialdemokratiet har fremsat et forslag til folketingsbeslutning om børne- og ungdomsforsorgen, der ikke når at komme til første behandling. Forslaget pålægger socialministeren øjeblikkelig at tage skridt til at skaffe børne- og ungdomsforsorgen anbringelsesmuligheder, således at politiet ikke tvinges til at forlange fængsling af mindreårige. Det er ikke første gang, vi har stillet et sådant forslag. Under narkotikadebatten for 2 år siden udtalte det socialdemokratiske mindretal i betænkningen fra udvalget, at vi

„har den principielle opfattelse, at man helt bør undgå fængsling af personer under 18 år. Der bør derfor omgående tilvejebringes institutioner under børne- og ungdomsforsorgen, hvor den nødvendige isolation kan finde sted, og hvor ungdomsnarkomaner kan blive behandlet.“

Nu er det jo langt fra alle ungkriminelle under 18 år, der er narkomaner, men afgørende for os er, at børne- og ungdomsforsorgen overtager behandlingen og, i det omfang det er nødvendigt, bevogtningen af disse unge.

Vi har altså gang på gang rejst dette krav om en ændret praksis, men det er, som om man ikke er indstillet på at finde hurtige løsninger. Formanden for Landsforeningen af Børne- og Ungdomsværn, rådmand Helbak fra Odense, udtalte på årsmødet i Ålborg for nylig sin tilslutning til, at man meget hurtigt fandt løsninger på dette område, og jeg må igen spørge socialministeren, som jeg har gjort det tidligere: hvor længe skal vi fortsætte med at fængsle børn og unge, fordi man ikke har egnede institutioner under børne- og ungdomsforsorgen? Er vort rige samfund så fattigt, at vi ikke har økonomiske, fysiske og pædagogiske ressourcer til at klare dette problem?

Den strafferetlige praksis, der bruges over for narkotikakriminalitet, har som udgangspunkt rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969. Regeringspartierne mener nu, da revisionsbestemmelsen i lovforslaget skal

ophæves, at der ikke er grund til at tage folketinget med på råd, når det gælder disse rent administrative problemer. Det lyder jo meget kønt, men hvad vil denne erklæring fra folketingets flertal i praksis føre til? Skal der, som nogen ønsker, føres en mere restriktiv kurs over for forbrugerne? Skal bødestraf i højere grad anvendes i stedet for advarslen? Skal hæftestraf og fængselsstraf benyttes i mere udstrakt grad end hidtil? Skal det være således, at justitsministeren som et siv skal kunne bøje sig for en hvilken som helst folkestemning? Nu har jeg ikke den opfattelse, at den nuværende justitsminister er særlig bøjelig, han står temmelig fast på sine synspunkter, men man ved ikke, hvad der kan komme i fremtiden. Jeg vil alligevel spørge justitsministeren: vil regeringen foretage betydelige administrative ændringer på dette vigtige område uden at rådføre sig med folketingsudvalget eller f. eks. med socialdemokratiet som landets største parti?

Vi afviser ikke en justering af dette cirkulære, men vi er bange for, at en skærpet kurs kan føre til en konflikt mellem samfundet og de unge, en situation, der imod sin hensigt tvinger flere ud i narkotikamisbrug.

Der har været rejst mange andre spørgsmål under det udvalgsarbejde, som er foregået igennem det halve års tid, siden lovforslaget var til første behandling. Vi har beskæftiget os med den fremgangsmåde, der bruges ved udstedelse af recept på euforiserende stoffer, og vi har beskæftiget os med beskyttelsen af de euforiserende stoffer på vore apoteker osv.

Det er nu folketingsudvalgets opfattelse, og det er også socialdemokratiets, at sundhedsstyrelsen må gøre, hvad der er muligt for at dæmpe op både for det illegale forbrug af euforiserende stoffer og for det meget omsiggribende legale forbrug af disse stoffer.

Vi vil meget stærkt understrege det afsnit i udvalgsbetænkningen, der taler om nødvendigheden af, at der optages forhandlinger med Den almindelige danske Lægeforening og med sundhedsstyrelsen om en så restriktiv brug af euforiserende stoffer i den almindelige sygdomsbekæmpelse som muligt. Sundhedsstyrelsen har et medansvar for, at narkotikamarkedet ikke fortsat bliver forsynet fra danske kilder. Jeg håber, inden-